

Jutta Hytönen

Viiden laulun Caminot

Vaelluksia Santiagon tiellä

Solvitur ambulando
-
Kävellen se selviää!

Sisällysluettelo

CAMINON HISTORIAA LYHYESTI

Johdanto

Matkakertomukset

2006 – Camino Francés

Vaelluspäivä 1: 19.6.2006 Astorga – Rabanal del Camino, matkaa n 20 km

Vaelluspäivä 2: 20.6.2006 Rabanal de Camino – Ponferrada, matkaa n 32 km

Vaelluspäivä 3: 21.6.2006 Ponferrada – Villafranca del Bierzo, matkaa n 23 km

Vaelluspäivä 4: 22.6.2006 Villafranca de Bierzo – Vega de Valcarce, matkaa n 14 km

Vaelluspäivä 5: 23.6.2006 Vega de Valcarce – O Cebreiro, matka n 14 km

Vaelluspäivä 6: 24.6.2006 O Cebreiro – Triacastela, matkaa n. 21 km

Vaelluspäivä 7: 25.6.2006 Triacastela – Sarria , matkaa n. 18 km

Vaelluspäivä 8: 26.6.2006 Sarria – Portomarin, matkaa n. 22 km

Vaelluspäivä 9: 27.6.2006 Portomarin – Palas de Rei, matkaa n. 24 km

Vaelluspäivä 10: 28.6.2006 Palas de Rei – Arzua, matkaa n. 27 km

Vaelluspäivä 11: 29.6.2006 Arzua – Arca do Pino, matkaa n. 20 km

Vaelluspäivä 12: 30.6.2006 Arca do Pino – Santiago de Compostela, matkaa n. 19 km

Vaelluksen jälkeen.

2009 – Camino Francés

Vaelluspäivä 1: 19.5.2009 Saint Jean Pied de Port – Roncesvalles, matkaa n. 26 km
Vaelluspäivä 2: 20.5.2009 Roncesvalles – Larrasoaña, matkaa n. 28 km.
Vaelluspäivä 3: 21.5.2009 Larrasoaña – Cizur Menor, matkaa n. 21 km
Vaelluspäivä 4: 22.5.2009 Cizur Menor – Puente la Reina, matkaa n. 20 km
Vaelluspäivä 5: 23.5.2009 Puente la Reina – Villamajor de Monjardin, matkaa n. 30 km (yöpyminen Los Arcosissa)
Vaelluspäivä 6: 24.5.2009 Los Arcos – Viana, matkaa n. 18 km
Vaelluspäivä 7: 25.5.2009 Viana – Navarrete, matkaa n. 22 km
Vaelluspäivä 8: 26.5.2009 Navarrete – Azofra, matkaa n. 23 km
Vaelluspäivä 9: 27.5.2009 Azofra – Grañon, matkaa n. 22 km
Vaelluspäivä 10: 28.5.2009 Grañon – Villafranca Montes de Oca, matkaa n. 28 km
Vaelluspäivä 11: 29.5.2009 Villafranca Montes de Oca – Atapuerca, matkaa n. 18 km (yöpyminen Villafriassa)
Välipäivä Burgosissa ja yöksi Isariin
Vaelluspäivä 12: 31.5.2009 Hornillos del Camino – Castrojeriz, matkaa n. 23 km
Vaelluspäivä 13: 1.6.2009 Castrojeriz – Frómista, matkaa n. 25 km
Vaelluspäivä 14: 2.6.2009 Frómista – Carrión de los Condes, matkaa n. 19 km
Vaelluspäivä 15: 3.6.2009 Carrión de los Condes – Sahagún, matkaa n. 39 km
Vaelluspäivä 16: 4.6.2009 Sahagún – Reliegos, matkaa n. 30 km

Vaelluspäivä 17: 5.6.2009 Reliegos - León,
matkaa n. 24 km
Vaelluspäivä 18: 6.6.2009 León - Villadangos del
Páramo, matkaa n. 22 km
Vaelluspäivä 19: 7.6.2009 Villadangos del
Páramo - Astorga, matkaa n. 28 km
Vaelluspäivä 20: 8.6.2009 Astorga - Rabanal del
Camino, matkaa n. 20 km
Vaelluspäivä 21: 9.6.2009 Rabanal del Camino -
Ponferrada, matkaa n. 32 km
Vaelluspäivä 22: 10.6.2009 Ponferrada -
Villafranca del Bierzo, matkaa n. 24 km
Vaelluspäivä 23: 11.6.2009 Villafranca del Bierzo
- O'Cebreiro, matkaa n. 29 km
Vaelluspäivä 24: 12.6.2009 O'Cebreiro -
Triacastela, matkaa n. 22 km
Vaelluspäivä 25: 13.6.2009 Triacastela - Sarria,
matkaa n. 18 km
Vaelluspäivä 26: 14.6.2009 Sarria - Portomarin,
matkaa n. 23 km
Vaelluspäivä 27: 15.6.2009 Portomarin - Palas
de Rei, matkaa n. 25 km
Vaelluspäivä 28: 16.6.2009 Palas de Rei - Arzua,
matkaa n. 29 km
Vaelluspäivä 29: 17.6.2009 Arzua - Arca do Pino,
matkaa n. 20 km
Vaelluspäivä 30: 18.6.2009 Arca do Pino -
Santiago de Compostela, matkaa n. 20 km

2012 - Camino Primitivo

Vaelluspäivä 1: 6.5.2012 Oviedo - San Juan de
Villapañada, matkaa n. 30,5 km
Vaelluspäivä 2: 7.5.2012 San Juan de
Villapañada - Bodenaya, matkaa n. 30 km
Vaelluspäivä 3: 8.5.2012 Bodenaya - Campiello,
matkaa n. 29 km

Vaelluspäivä 4: 9.5.2012 Campiello - Berducedo, matkaa n. 27 km

Vaelluspäivä 5: 10.5.2012 Berducedo - Castro, matkaa n. 29,3 km

Vaelluspäivä 6: 11.5.2012 Castro - A Fonsagrada, matkaa n. 28,5

Vaelluspäivä 7: 12.5.2012 A Fonsagrada - Cádavo Baleira, matkaa n. 23,4 km

Vaelluspäivä 8: 13.5.2012 Cádavo Baleira - Lugo, matkaa n. 30,5 km

Vaelluspäivä 9: 14.5.2012 Lugo - San Roman da Retorta, matkaa n. 19,7 km

Vaelluspäivä 10: 15.5.2012 San Roman da Retorta - Melide, matkaa n. 27,7 km

Vaelluspäivä 11: 16.5.2012 Melide - O Pedrouzo, matkaa n. 33,3 km

Vaelluspäivä 12: 17.5.2012 O Pedrouzo - Santiago de Compostela, matkaa n. 20 km
Perillä Santiagossa

2014 - Camino Inglés -

Vaelluspäivä 1: 16.9.2014 Ferrol - Miño, matkaa n. 38,6 km

Vaelluspäivä 2: 17.9.2014 Miño - (Bruma) Meson del Viento, matkaa n. 36,2

Vaelluspäivä 3: 18.9.2014 Meson del Viento (Bruma) - Sigüeiro, matkaa n. 25 km

Vaelluspäivä 4: 19.9.2014 Sigüeiro - Negreira, matkaa n. 37,1 km

Vaelluspäivä 5: 20.9.2014 Negreira - Olveiroa, matkaa n. 33,4 km

Vaelluspäivä 6: 21.9.2014 Olveiroa - Muxia, matkaa n. 32,5 km

Perillä Muxíassa ja Santiagossa

2016 Camino de Madrid

Vaelluspäivä 1: 19.9.2016 Madrid - Tres Cantos, matkaa n. 27,5 km

Vaelluspäivä 2: 20.9.2016 Tres Cantos -
Manzanares el Real, matkaa n. 34,7 km
Vaelluspäivä 3: 21.9.2016 Manzanares el Real -
Cerdecilla, matkaa n. 35,5 km
Vaelluspäivä 4: 22.9.2016 Cerdecilla - Segovia,
matkaa n. 31,1 km
Vaelluspäivä 5: 23.9.2016 Segovia - Santa Maria
la Real de Nieva, matkaa n. 32,2 km
Vaelluspäivä 6: 24.9.2016 Santa Maria la Real de
Nieva - Coca, matkaa n. 22,5 km
24.9.2016 Santa Maria la Real de Nieva - Coca,
matkaa n. 22,5 km
Vaelluspäivä 7: 25.9.2016 Coca - Alcazarén,
matkaa n. 23,4 km

Loppumatka

Tyypillinen pakkauslista

CAMINON HISTORIAA LYHYESTI

Santiago de Compostelan katedraalin rakennus Galiciassa on ollut vuosisatainen pyhiinvaelluksen kohde; katolisen maailman tärkeimpiä Rooman ja Jerusalemin ohella. Rakentaminen aloitettiin vuonna 1075 Alfonso VI:n hallintakaudella. Apostoli Jaakob (Jaakob Vanhempi) eli Jaakob Sebedeuksen poika oli raamatun mukaan yksi Jeesuksen opetuslapsista. Hän oli lähetyssaarnaaja Jerusalemissa pariinkin otteeseen. Jaakob väitteli juutalaisten kanssa kiihkeästi pyhistä kirjoituksista, se herätti paljon pahaa verta kaupungissa. Herodes Agrippa mestautti Jaakobin ja näin hänestä ensimmäinen marttyyrikuoleman kokenut apostoli. Legendan mukaan Jaakobin luut lastattiin laivaan joka kuljetti marttyyriin jäännökset Galician rannikolle. Pelagio- niminen erakkomunkki näki 800- luvun alussa näyn jossa oli tammi ja tähdenlento. Tammen alta löytyi sitten Jaakobin hauta. Kun Jaakobin jäännöksiä sitten alettiin siirtää niin katedraali päätettiin rakentaa siihen kohtaan minne jäännöksiä vetävä juhta kuormansa kanssa pysähtyy. Katedraalissa on erillinen krypta jossa Pyhän Jaakobin luut lepäävät hopea-arkussa. Sisäänkäyntiä hallitsee vaikuttava Pórtigo de Gloria. Siinä kuvataan Vanhan ja Uuden Testamentin hahmoja. Sisällä on useita kappeleita katoliseen tapaan eri pyhimyksille nimettyinä. Alttarin takana on portaita pitkin saavutettava tila jossa on kookas Pyhän Jaakobin patsas. Tätä patsasta pyhiinvaeltajat syleilevät katedraaliin saapuessaan. Katedraalin katolle järjestetään opastettuja kiertokäyntejä. Kerran käyneenä suosittelen ellei ahdas portaikko tai yläilmat aiheuta epämukavuutta.

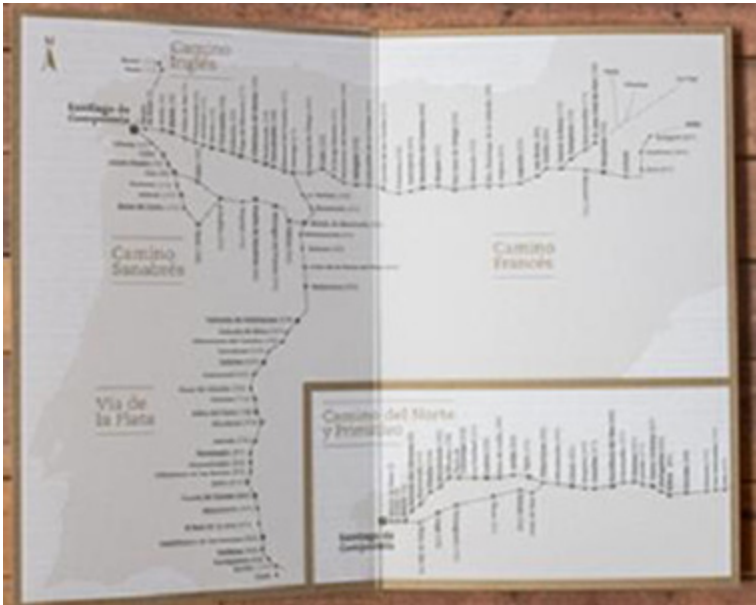

1: *Santiagon katedraali - Plaza Obradoiro*

Camino de Santiago on joukko vanhoja pyhiinvaellusreittejä manner-Espanjassa. Kuuluisin on Camino Francés joka usein lähdetään Ranskan puolelta, Sain Jean Pied de Port-nimisestä kylästä. Kuitenkin osa lähtee pidemmältä Ranskasta mm Le Puysta. Suomen Hattulassa on reittien pohjoisin alkupiste. Reiteillä on kuljettu keskiaikana runsaastikin. Myös pohjolasta lähdettiin Caminolle ja ne jotka sen koettelemukset kestivät olivat melko kunnioitettuja kansalaisia. Mm Ruotsin Pyhä Birgitta vaelsi miehensä kanssa. Ammoin olikin hieman enemmän haastetta vaeltaa jalkaisin Santiagoon jo käytännön ongelmien vuoksi.

Reittejä kulkee vähän joka puolelta Espanjaa mutta suosituin on ollut juuri ranskalainen reitti. Ennen koronaa reitillä oli niin paljon kulkijoita että vaeltajia alkoi enenevässä määrin kiinnostaa muutkin reitit, kuten Primitivo ja Norte. Sija makuupaikoissa oli tiukassa ja vain vuodenvaihteen tienoilla oli Francésilla hiljaisempaa. Yhä useammat myös jatkavat vaellustaan Santiagon jälkeen meren rannalle Finisterreen tai Muxíaan tai molempiin. Normaalioloissa vaeltajamäärä kasvaa räjähdysmäisesti ns Pyhänä Vuonna jolloin Pyhän Jaakobin päivä osuu

sunnuntauille. Silloin on paljon juhlallisuuksia ja mm katedraalin pyhä ovi avataan. Koronan poikkeusaikoina Paavi Franciscus ilmoitti että 2021 Pyhä Vuosi jatkuu vuoteen 2022. Jalan vähintään 100 km ja pyörällä 200 km vaeltaneet voivat Santiagoon päästyään hakea Pyhiinvaellustoimistosta latinankielisen Compostelan eli todistuksen pyhiinvaelluksesta.

2: Reittejä Santiagoon

Johdanto

Olen käynyt viisi kertaa Camino de Santiagon eri reiteillä. Monta reittiä on vielä vaeltamattakin mutta näyttää siltä että lähitulevaisuudessa ei ole mahdollisuutta lähteä uudestaan. Mikä siinä sitten niin kiehtoo? En ole erityisen uskonnollinen, sanoisin pikemminkin hengellinen (ainakin ajoittain). Kiroilen ja käyttäydyn joskus sopimattomasti. Kaipa voidaan sanoa että olen inhimillinen.

Mutta silti juuri nämä reitit ovat kiinnostaneet vaikka ne liittyvät voimakkaasti juuri roomalaiskatolisuuteen. Olen itse ollut katolilainen syntymästäni saakka ja se on aiheuttanut läpikotaisin luterilaisessa maassa välillä hilpeitäkin tilanteita silloin kun asia on jotenkin näkynyt ulospäin. Mm 10-vuotiaana ripille päästyäni tulin juhlasta valkeaan mekkoon ja huntuun sonnustautuneena kuten tapa oli.

Pihalla pikkupojat kysyivät ihmeissään olenko mennyt naimisiin.

Koska jossain vaiheessa kieltäydyin menemästä Meilahden englantialiselle koululle lisä ”oppia” saamaan eli uskonnonopetukseen niin mustakaapuinen pastori Brückeman ilmestyi hakunilalaisen vuokratalon pihamaalle ja kotiin kadonnutta lammasta opastamaan...

Mutta kirkossa ei tule käytyä eikä järjestäytynyt uskonto sinänsä näyttele minulle sellaisenaan oikein mitään osaa. Enemmän kuin tuo itse uskontoon perustuva puoli pyhiin vaeltamisessa minua kiinnosti miten pärjää päänsä kanssa satojen kilometrien vaelluksella jolloin kaikki tavarat kulkee selässä ja eletään jonkinlaisessa arjen ulkopuolisessa olotilassa koko ajan. Miten henkinen kantti kestää ne kaikki matkan koettelemukset ja sen miten oikeastaan mihinkään ei voi etukäteen varautua paljoakaan vaan on annettava

mennä, kohti tuntematonta ja luottaa että hyvin kaikki menee. Myös se kiinnosti ja edelleen kiinnostaa millä tavalla tuollainen matka ihmistä muuttaa.

Joillekin on tapahtunut mullistaviakin elämänmuutoksia juuri Caminolla. Itse olen tuskailuni tuskailut muina aikoina ja Camino on ollut enimmäkseen matkaa siihen mitä minulle kulloinkin kuuluu ja mihin olen menossa. Kun elämä yksinkertaistuu siihen että siirtyy paikasta a paikkaan b, löytää majapaikan yhdeksi yöksi ja saa perustarpeet tyydytettyä niin alkaa huomata miten vähällä oikeasti tulisi toimeen. Täysin normaaleista kuvioista pois oleminen vaikuttaa myös siten että huomaa kyseenalaistavansa asioita joita on pitänyt itsestään selvänä. Elämisen yksinkertaisuus ja luottamus siihen että suojaa löytyy yöksi ja jostain saa ruokaa (ja kahvia!) tuovat jotain äärettömän turvallista tunnetta. Minulle hengellisyys on yhteyttä kanssaihmisiin, luontoon ja siihen mystiseen voimaan joka kaikessa vaikuttaa. Olen kohdannut matkoillani niin lämmittävää ystävällisyyttä ja vilpitöntä auttamishalua että sitä on vaikea ohittaa.

Tokikin myös ikäviä juttuja mutta niitä todella vähän.

Matkakertomukset

2006 - Camino Francés

Astorga > Santiago de Compostela

"Tous Les Matins du Monde" - Alain Corneau

3 : Kivisilta Rio Catasolin yli

Olin nähnyt pari matkailuohjelmaa Espanjasta löytyvästä pyhiinvaellusreitistä jo 1990 luvun puolivälissä ja sinne lähteminen oli ollut vain etäisissä kuvitelmissa kunnes ystäväni eräässä viikonlopunvietossa esitteli matkasuunnitelmaansa. Innostuin ihan tosissaan että joku vihdoinkin oli ajatellut samaa. Paperille oli hahmoteltu jo koko reissu pääpiirteittäin ja sitten alkoi varusteiden hankinta ja matkalippujen yms. hommaaminen. Se on aina mukava osa

matkalle lähtöä; sellainen matkan odotus. Pitkin kevättä sitten ajeltiin vaelluskenkiä sisään mm Nuuksiossa ja kannettiin rinkkaa testimielessä. Eihän siinä tullut mieleen että ei sitä oikein voi täysin harjoitella kävelemään kymmeniä kilometrejä päivässä muuten kuin kävelemällä ne kymmenet kilometrit päivittäin. Mutta jollain tavalla sentään oli varmistuttu kunnan riittävydestä ja muusta. Sitten tutkittiin reitin historiaa ja siihen liittyviä legendoja. Sekin oli osaltaan mielenkiintoista, olihan niiden n. tuhannen vuoden ajalta ehtinyt kertyä kertomus jos toinenkin. Ja oli Suomestakin asti lähdetty sinne Galiciaan pyhiinvaellukselle. Joskus ennen toisaalta matkaan liittyi paljon muitakin haasteita kuin rakot ja väsymys tai täydet retkeilymajat. Aikanaan vaeltajia vaanivat rosvot jota ryöstelivät ja joskus myös tappoivat uhrinsa. Olihan matkalle otettava mukaan paljon omaisuutta että selviää kuukausien matkasta.

Pyhiinvaellukselle lähdettiin kotiportailta eikä kuten nyt, lähimmältä lentoasemalta tai muuten alkupisteeseen suhteellisen nopeasti hankkiutuen. Meilläpä oli varustelistatkin ajoissa valmiina. Taisi sitä tavaraa rinkkaan asti mennä jo pitkälti ennen lähtöä kun ei olisi malttanut odottaa!

Lähtöaamuna odottelin kentällä matkakumppaniani vähän hermostuneena. Oli tehnyt töitä vielä yöllä pikkutunneille että saa kaiken valmiiksi. Tulihan se sieltä ja päästiin koneeseenkin ihan ajallaan. Silloinen Blue1 lennätti Madridiin aika halvalla ja Bajasin kentältä etsyidyttiin Chuecaan metrolla. Hostelli sijaitsi vähän boheemissa kaupunginosassa joten ohjelmaa riitti. Mutta ihan Ok se oli, kahden hengen huone ei maksanut paljoakaan muutamalta yöltä.

Ehdittiin tsekata pari museota ja muuta ennen varsinaisen vaelluksen aloittamista. Astorgaan lähdettiin siis junalla Madridista.

Ensimmäinen pysähdys oli Leónissa josta ostettiin liput Astorgan junaan. Seuraavilla matkoilla olenkin pyrkinyt ostamaan kaikki liput etukäteen. Astorgan junassa oli tupakointikielto, mutta paikallinen uros katsoi noudattavansa sitä kun laittoi tupakkaa pitelevän käden ikkunasta ulos aina blossien välissä, hahaa. Astorga on kiva pieni kaupunki jossa Antonio Gaudin suunnittelema goottilainen katedraali on yksi nähtävyys. Myös paikallinen katolinen katedraali oli aika vaikuttava kun vertaa että Helsingissä sijaitseva kaunis Pyhän Henrikin Katedraali olisi espanjalaisittain jonkun maalaiskirkon kokoinen. On tietysti seurakuntien koossakin aika paljon eroa.

Katedraalista haimme pyhiinvaelluksella tarvittavat "passit" eli credentialit joihin sitten leimoja kerättiin majapaikoista ja baareista todisteeksi kävelemisestä. Tosin ilman ko. passia ei moneenkaan albergueen pääsisikään. Ensimmäinen majapaikka oli Albergue San Javier. Tosi mukava, kotoisa paikka. Saatiin punkat n 16 hengen huoneesta ja sitten pyykkiä pesemään josta tulikin aika nopeasti jokapäiväinen rutiini. Ostin kävelysauvaksi eteisestä löytyneestä telineestä hieman muotoillun puukepin. Sitten oli aika etsiä ruokapaikka ja käväistä kaupunkia katsastamassa. Löytyi mm luostarin puutarhaa ja roomalaisia raunioita. Suhteellisen ajoissa mentiin majoitukseen ja käytiin nukkumaan. Parvekkeen ovi pidettiin auki; sen eteen oli kerätty kunnon valikoima vaelluskenkiä jotka, hmmm, tuoksahtelivat hieman. Huonekavereina oli mm italialainen mies tyttärineen. Mies kuulemma kuorsasi kovasti joten häntä kutsuttiin aika pian nimellä Papa Ronca. Tää tapa antaa ihmisille "kuvaavia" nimiä alkoi heti. No se kuorsaus ei minua kyllä haitannut, nukuin hyvin.

Vaelluspäivä 1:

19.6.2006 Astorga - Rabanal del Camino, matkaa n 20 km

Aamulla varhain pikku aamupala alberguen keittiössä. Kahvia piti saada ainakin ja myös vähän syömistä. Kovin innoissaan odotin liikkeelle pääsemistä. Hiljakseen käveltiin läpi vielä nukkuvan, kauniin kaupungin. Astorga on yksi mielipaikoistani tällä reitillä. Kävely ei ollut mitenkään erityisen rasittavaa ja matkakin oli ihan mukavan pitkä. Matkan varrella ehti niin sataa kuin paistaakin ja mutavellissä kävellessä kengät saivat uuden punertavan sävyn, joka ei sitten loppureissulla kulunut koskaan kokonaan pois. Mukana oli monikäyttöinen takki joka piti sadetta ja myöskin tuulta, mutta oli hengittävää materiaalia, joten ei hiostanut. Rinkassa oli oma sadesuojus. Matkalla olisi ollut hieman reitiltä sivuun erikoinen Castrillo de los Polvazaresin kylä, mutta sinne ei poikettu. Kylässä on vaalittu erikoisia perinteitä kuten ateria, jossa aloitetaan lihojen syönnillä ja edetään muihin lajeihin. Kahvilla istuessa ohi kulki pari suomalaistakin. Juuri kun kyselimme kuulumisia brasilialaiselta pariskunnalta ja vaihdoimme jotain kommentteja suomeksi, ohikulkenut pariskunta huikkasi "Terve!". Myöhemmin päivällä myös Astorgassa samassa alberguessa yöpyneet roomalaiset pysähtyivät eväitä syömään samalle talon seinustalle. Papalla oli jo melkoiset rakot jaloissa; hän käveli jossain lenkkareissa joista ei oikein ollut pitkän matkan jalkineiksi. Haikaranpesät mitä ihmeellisimpiin paikkoihin ahdettuna herättivät hilpeyttä (ja niistä olikin kertynyt kuvia sittemmin aika runsaasti). Melkein jo Rabanalissa asti olisi taas ollut roomalainen kaivos, La Fucarona, mutta kun sitten

kyselimme siitä kylässä niin saimme vastaukseksi, että se oli vaan joku kivimonttu, hahah. Ei siis lähdetty erikseen sitä katsomaan. Ties vaikka olisi ollut mielenkiintoinenkin kohde. Ja juuri ennen Rabanalia oli myös roble de peregrinos eli pyhiinvaeltajien tammi. Hieno, suuri puu, jonka historiasta oli kylttikin vieressä kertomassa. Rabanaliin saavuttua piti ensin etsiä majapaikka; heti kylän alussa oli yksi, mutta se ei oikein houkutellut, ja myös roomalaiset olivat sitä mieltä, että ei kannata jäädä siihen. No, onneksi emme jääneet, sillä jonkin matkan päässä oli Refugio Caucelmo, Pyhän Jaakobin veljeskunnan vapaaehtoisten ylläpitämä majapaikka, joka oli todella viihtyisä ja kiva. Heti sisään tultua meidät otettiin vastaan oikein sydämellisesti kyselemällä kaikilla mahdollisilla kielillä mistä olemme. Eipä arvannut norjalainen, että Suomestahan sitä ollaan.

Useimmat vapaaehtoisista ainakin sillä kertaa olivat englantilaisia.

Majoituimme kivistä rakennetun asumuksen kuuden hengen huoneeseen. Ensin piti päästä heti suihkuun ja sitten vaatteita pesemään. Kun ne oli ripustettu kuivumaan pitkin kerrossängyn kaiteita niin olikin aika lähteä kauppaan (tienda) ja sitten ruokaa laittamaan. Kylässä olisi ollut ravintoloita, mutta ruokaa saattoi tehdä myös itse. Itse albergue oli tosi kauniisti ruusuköynnösten ja puiden yms. peitossa. Pihalla oli mukava penkki, jossa saattoi istua ja rupertella paikalle sattuneiden kanssa. Illan mittaa porukkaa alkoi tulla lisää ja heitä majoitettiin isomman rakennuksen saliin patjoille.

Kävelykierros kylässä osoitti, että (kuten yleensä) reitin varrelle syntyneissä kylissä pääkatu kulkee reitin mukaisesti ja kylän talot on sitten nousseet tien molemmin puolin. Vaikka kylä oli pieni niin siellä oli loistelias kappeli ja kaunis vanha kirkko, jossa poikkesimme myös iltamessua katsomassa. Jalat ei olleet erityisen kipeät, mutta jonkin sortin kihelmöintiä tuntui jalkapohjissa. Koska emme

fiksiina olleet ottaneet makuupusseja vaan ohuet makuupussilakanat niin Rabanalissa vietetyn yön palelin kaikesta kauneudesta huolimatta.

Kivisen rakennuksen seinät tuntui huokuvan kylmyyttä. Talon puolesta oli myös viltti, mutta sekään ei riittänyt kivirakennuksen keräämän kosteuden ja koleuden torjumiseen. Yöt oli melkoisen viileitä. Huonetovereiksi ilmaantui vanhahko ranskalainen pariskunta sekä tanskalainen vanha herra joka oli sairastunut ja ravasi reppana vessassa vähän väliä. Myös saksalainen (?) heppu oli majoittunut kanssamme ja hän antoikin vinkin Ponferradassa olevasta alberguesta, joka oli kuulemma erityisen hyvä (siitä lisää myöhemmin, heh). Kaiken kaikkiaan ensimmäinen vaelluspäivä oli kiva kokemus, ei liian rankka.

Vaelluspäivä 2:

20.6.2006 Rabanal de Camino - Ponferrada, matkaa n 32 km

Aamupalapöydässä istui myös saksalainen mies, joka oli epäonnekseen tullut niin myöhään majoittumaan, että hänet ohjattiin espanjalaisen miesjoukkion keskelle; ei ollut nukkunut paljoakaan koska "espanjalainen armada" piti kuorsauksellaan hereillä. Yleensä albergueista pitää suoriutua matkaan jossain klo 8:n maissa, mutta lähdimme jo ennen sitä. Aamu oli viileä ja sumuinen; takki piti pukea päälle. Majapaikassa oli yöpynyt myös joku korkeampi-arvoinen kirkonmies, jolle osoitettiin kovasti huomiota ja tämä herra lampsi sitten kovaa kyytiä ohitse heti aamutuimaan shortseissaan (epäilin, että seuraavan mutkan takana se sitten läähättää uupuneena, mutta ei läähättänyt). Maasto oli aika vaihtelevaa jo heti alkumatkasta ja nousut otti tottumattoman voimille. Jokunen aika hylätyn näköinen kylä oli matkalla, mutta aina löytyi kylttejä, joissa luki "Albergue" tai "Peregrino menu" yms. Eli ilman sitä melkoista pyhiinvaeltajien joukkoa, joka siellä vuosittain tallaa olisi varmaan moni kylä kuollut. Heti aika alkumatkasta tuli vastaan Foncebadon ja Cruz de Ferro eli korkealla kivikasan päällä keikkuva rautainen risti. Ristille on vuosien saatossa viety mitä sekalaisinta roinaa kivien ja muiden kauniiden muistoesineiden lisäksi. Siellä roikkui tällä kertaa mm jonkun bikinin yläosa. Sinne jätin minäkin kotoa tuodun kiven merkiksi siitä, että synnit jäi siihen. Myös tanskalainen yökaverimme ilmestyi paikalle ja otin hänen kännykällään pari kuvaa kun mies vuorostaan heitti syntinsä kasaan.

Tämän jälkeen ei tanskalaista enää näkynyt, toivottavasti pääsi perille. Päivän mittaa myös aurinko alkoi tulla esiin ja sitten olikin nopeasti jo kuuma. Olin pukeutunut shortsit ja t-paidan, joka oli aika idioottimainen valinta kaiken kaikkiaan; rintakehän näkyvissä oleva osa sekä kädet ja jalat paloivat. Reitti kulki välillä jyrkästi ylös ja sitten taas jyrkästi alas ja kävely sekä kuumuus verottivat voimia aika rankasti. Matkalla oli mukavia ja ystävällisiä ihmisiä eri maista, mutta enimmäkseen Espanjasta. Yhdessäkin kohtaa odotimme parin vanhan herran ohimenoa, että pääsee puskapissille niin nämä (kuultuaan mistä ollaan) intoutuivat muistelemaan jotakin sata vuotta sitten Lontoossa kohdattua suomalaisnaista vieläkin täysin haltioissaan.

Aika hellyttävää! Matka jatkui kylien läpi ja korkealta vuorenrinteeltä alas Molinasecaan, jossa oli taas yksi roomalainen silta (hieno). Sillan vieren kahvilassa piti ottaa café con leche sekä kivennäisvesi jäillä ja sitruunalla, mutta meinasi jäädä juomatta kun tarjoilijanplanttu oli laittanut ne likaiseen lasiin, siinä ei ollut ihan pikku sormenjälkiä vaan näytti siltä, että turisteille on tiskin allla omat lasit joita ei pestä lainkaan, yök. No, matka jatkui taas ja aloin olla jo ihan perkeleen kypsä siihen talsimiseen ja kuumuuteen. Tuntui ettei se ikinä lopu eikä jaksanut enää pahemmin kiinnostaa ne "vitun roomalaiset lähteet" kun oli jo ihan romuna. Vihdoin viimein alkoi Ponferrada näkyä; en uskonut sitä enää todeksikaan. Vielä oli melkoinen talsiminen kaupungin läpi ja kertaalleen menimme väärään paikkaan albergueta etsiessä. Paikka oli kyllä ihan hieno kuten "sellikaveri" Rabanalissa oli kertonut. Heti sisään portista tultua (portti menee klo 22.00 kiinni ja jos ei silloin ole paikalla niin ulos jää; mahotonta meininkiä...) oli suihkulähde, jossa vaeltajat saavat uittaa kipeitä ja kärsineitä jalkojaan. Se tuntui todella hyvältä! Majoittuminen sujui siten, että koska olimme paikalla vasta klo 19.00 aikaan illalla, meidät laitettiin suureen saliin, joka oli täynnä kerrossänkyjä (ei siis mukavia kuuden hengen

huoneita kuten oli mainos kuulunut). Oma punkkani sijaitsi somasti paskaputken alapuolella ja joka kerta kun joku veti vessan niin putkessa kohisi. Yritin välttää ajatusta, että jos se vaikka sattuisi hajoamaan. Koska olin palanut ja väsynyt sekä nälkäinen oli katastrofin ainekset kasassa. Suihku oli yläkerrassa ja kun sinne yritti paljain jaloin niin paikan huolitsija tuli marisevalla äänellä opastamaan, ettei talossa saanut liikkua ilman kenkiä. Oli jo aika lähellä, ettei suihkukat jäähdyneet äijän naamaan, mutta ei auttanut kuin mennä kenkiä hakemaan. Taas huomasi, että kun pääsi suihkusta ja sai vaatteetkin pestyä, alkoi olla jo suhteellisen ihmismäinen olo. Käytävällä tuli vastaan sama vänisijä ja nyt alkoi jo olla ihan järkeenkäyvää se paljain jaloin liikkumisen kieltö; albergue oli iso ja lattialla oli välillä vaikka mitä roskaa (näytti lattialta löytynyttä ruiskua, en tiedä mihin joku pyhiinvaeltaja sitä olisi tarvinnut. Eppä?) ja jalkojahan oli syytä suojella jos aikoo Santiagoon asti kävellä. Pyysin anteeksi kiukutteluani ja sanoin olleeni erittäin väsynyt ja rauha solmittiin puolin ja toisin. Sitten olikin vuorossa kaupungille meno, vaikka jalat olivatkin jo aika muusia päivän rasituksen jälkeen. Aikaa ei kovin paljoa jäänyt, piti käydä kaupassa ja syömässäkin. Eli paljon jäi näkemättä, mm. temppeliritarien linna, joka oli korjauksessa. Jälkeenpäin sekin kovasti harmitti sillä linnaa on todella hyvin kunnosteltu. Kasvisruokaa tarjoavaa ravintolaa etsiessä nähtiin uudelleen myös kiva ranskalainen heppu, jonka puheesta tuli heti mieleen Broken Sword- pelisarjan hulvattomat sivuhenkilöt.

Paikallisessa pizzeriassa sitten vaan pizzaa naamaan ja takaisin majapaikkaan ettei tule uutta välikohtausta. Yöllä taas palelin, olin palanut ja siitä johtuen oli hieman kipeä olo. Lisäksi muutama nuorimies kikatti salin toisella puolella (ja tietty se paskaputkikin huolestutti).

Vaelluspäivä 3:

21.6.2006 Ponferrada - Villafranca del Bierzo, matkaa n 23 km

Aamulla heräsin eteläeurooppalaisittain siihen, että joku laulaa hoilotti kovalla äänellä. Ei olisi millään viitsinyt nousta kun oli palellut yöllä ja nukkunut vähän huonosti. No, ei muuta kuin aamupesulle ja matkaan. Vielä kerran näin pari tornia temppeliritarien linnasta, jota olisin halunnut katsoa tarkemminkin, mutta linnaa parhaillaan restauroitiin eikä aikakaan olisi riittänyt. Vähän haikea olo jäi. Siinä vieressä oli kahvila auki ja sieltä sai aamukahvit ja niitä iänikuisia makeita sarvia mitä Espanjassa vedetään aamupalaksi. Sitten vaan rinka selkään ja matkaan. Reitti jatkui kaupungin halki ja jossain siellä laitamalla kyselimme neuvoa mistä reitti jatkuu. Useimmiten reitti oli erittäin hyvin merkitty keltaisilla simpukankuorilla tai nuolilla ja joskus kivistä tehdyillä nuolilla maassa jne. Kaksi vanhaa rouvaa tuli vastaan ja vastaus kyselyyn oli äänekäs kälätys molempien viittoillessa eri suuntaan. No, kiitimme ja lähdimme kävelemään jostain siltä väliltä ja löytyi se reitti sitten hyvin kuitenkin. Kun pääsi taas ulos kaupungista niin ilmakin tuntui raikastuvan ja oli kivampi kävellä. Aamupala oli sitten pikkuisen kylän kirkon aidalla (taas sitä kuivaa bocadilloa eli leipää joka loppumatkasta tuli jo korvista ulos).

En millään saanut sitä syötyä joten heitin loput alas kiviaidalta jonka päällä istuin. Tästä matkatoverini ripitti taas: "Heititsä sen leivän tonne!?!?". Matkalla tapasi ihmisiä joka puolelta Eurooppaa ja myös muilta mantereilta. Enimmäkseen patikoitsijat olivat espanjalaisia, italialaisia,

ranskalaisia ja saksalaisia. Ponferradan jälkeen seuraamme liittyi hetkeksi saksalainen vanha herra joka oli jo erittäin kokenut patikoitsija, oli käynyt vaimonsa kanssa ennen tämän kuolemaa vaelluksella ja nyttemmin itsekseen. Koko reissun ajan kaikki ohimenijat toivottelivat toisilleen "Buen camino!" ja kaupunkiin tulon huomasi siitä, ettei kukaan enää vastannutkaan toivotukseen. Edellisen päivän räsytysten vuoksi kävely oli hiukkasen kankeaa eikä sujunut mitenkään mukavasti. Jaloissa alkoi tuntua alkavat rakot, joka ei ole kovin hyvä merkki. Vaikka kengät ja sukat olivat hyvät niin kävellessä huomaamatta jalka oli liukunut eteenpäin kengän sisällä ja pikkubarpaaseen alkoi kehittyä rakko. Pikkuisissa kaupungeissa piti pysähtyä kahville ja hakea samalla leima (sello) pyhiinvaeltajan passiin. Leimoilla todistettiin sitten Santiagossa, että matka on tosiaan kävelty. Joka baarissa ja muussa laitoksessa oli näitä leimoja saatavilla. Jalkojen hoidon jälkeen (suihkulähteessä vilvoittelu sekä laastarointi) matka jatkui Camponarayasta eteenpäin ja nyt siirryttiin viiniköynnösten täyttämille pelloille. Ilma ei ollut liian kuuma vaikka aurinko paistoikin. Cacabeloksessa oli taas tien vieressä levähdysalue. Vettä oli saatavilla pitkin matkaa ja se oli täysin juomakelpoista (aqua potable). Olin varautunut varmuuden vuoksi maitohappobakteeri-kuurilla, mutta se ei välttämättä olisi ollut tarpeen. Taukoa pitäessämme tutustuimme myös unkarilaisiin vaeltajanaisiin. Ruohikossa makailun ja jalkojen ulkoiluttamisen jälkeen matkaa taas jatkettiin. Sittemmin huomasi, että kesken matkaa kenkien riisuminen ja taas takaisin laittaminen ei ole kovin järkevää; jalat turpoaa (sitten oli aika tuskaa laittaa kengät takaisin jalkaan taas). Päivän matkan piti olla lyhyehkö ja helppo, mutta ilmeisesti edellisen päivän rasitus painoi sen verran repussa, että se tuntui vaikealta. Pienet kylät menivät ohi vähän kuin huomaamatta (saattoi jäädä jotain kivaa näkemättäkin) ja jossain vaiheessa mentiin ylös niin pitkää mäkeä, että